

זל אפסת פרשת פנחס

שבת שלום! אנו נמצאים בשבוע הראשון של ימי בין המצרים, בהם אנו נוהגים מנהגי אבלות לזכר חרבן בית המקדש. אמנם חלפו שנים רבות מאז, אך את החרבן אנו מרגישים ועליו אנחנו מיצרים עד עצם היום הזה.

(אלא אם כן יבנה המקדש עד מועד קריאת עלון זה, הלאי אמן). ידוע שבית המקדש נחרב על שנאת חנם, ושכל דור של א נבנה בית המקדש בימיו, כאלו חרב בימיו. והמסקנה משתי עבודות אלו היא שעלינו לתקן את הנושא של שנאת חנם. ל' א לחוש שנאה כלפי איש מישראל. וגם אם אנו מרגישים פגועים ממישהו, יש דרכים לטפל בבעיה - אך שנאה - ל' א. ורצון לנקים - ל' א. אם נלך לפי הנחיות התורה הקדושה, גם במצוות שבין אדם למקום, וגם למצוות שבין אדם לחברו, ממילא תהיה בינינו אהבה, אחוה, שלום ורעות, וממילא נהיה מוכנים לגאולה השלמה, בעזרת ה' בקרוב ממש, אמן ואמן.

פירת האקצ

בתמונה ניתן לראות את מבנה בית המקדש השני. המבנה הסגור הוא ההיכל והדביר (הקודש וקודש הקודשים), החצר המקיפה אותו היא "עזרת ישראל" ובה נמצא מזבח העולה. מעבר לשער עזרת נשים. המדרגות שבין עזרת נשים לעזרת ישראל הם הדוכן שעליו עמדו הלויים כאשר שרו. מתוך: אוסף מכון המקדש.

מצרפת תחומאא פרשת פנחס סימן ז

"ותקרבנה בנות צלפחד (במדבר כ"ז, א').

אותו הדור היו הנשים גודרות מה שהאנשים פורצין,

שכך אתה מוצא שאמר להם אהרן, פרקו נזמי הזהב (שמות ל"ב, ב'), ולא רצו הנשים ומיחו בבעליהן, שנאמר ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם (שמות ל"ב, ג'), והנשים לא נשתתפו במעשה העגל,

וכן במרגלים שהוציאו דיבה וישובו וילונו עליו [את] כל העדה (במדבר י"ד, ל"ו), עליהם נגזרה גזירה, שאמרו לא נוכל לעלות (במדבר י"ג, ל"א), אבל הנשים לא היו עמהם בעצה,

מה כתיב למעלה מן הענין, כי אמר ה' להם מות ימותו במדבר ולא נותר מהם איש (במדבר כ"ו, ס"ה), [איש] ולא אשה, על מה שלא רצו להכנס לארץ, אבל הנשים קרבו לבקש נחלה בארץ, לכך נכתבה פרשת מדין לפרשה זו, שמה שפרצו האנשים גדרו הנשים".

מקשה אמורי על קצוות הטליון.

אתוק "מענינה של תורה"

"תחת אשר קנא לאלקינו" (כה יג)

דרכו של כל חוטא, להיתלות בזולת ולומר: "ההוא גם כן עשה כך".

לפיכך הכריז השם יתברך את עשרת הדברות בלשון יחיד, כדי שיהא דומה על כל אחד ואחד מישראל, כאילו ניתנה התורה לו בלבד ואין לו להשגיח באחרים.

והנה, פינחס בודאי עשוי היה להשגיח במשה ואהרן ושבעים הזקנים ולומר: אם הם מחשים ואינם נוקפים אצבע, למה לי איפוא להיות ירא שמים יותר מהם? – ובכל זאת לא התחשב בכך, כי אם עשה את אשר מצא לנחוץ לעשות לכבוד השם יתברך – לפיכך נאמר: "אשר קנא לאלקינו" – דומה היה עליו באותה שעה כאילו רק אלקיו שלו הוא וחובה מוטלת עליו לקנא לכבודו, אף כי איש אינו עושה זאת.... (חומת אש).

פירת ההלכה

סעף א

כינון שפשבועה עשר בתמוז התחילו צרות חרבון, לכן נוהגין קצת אבלות מיום זה עד אחר תשעה באב. וראוי לכל ירא שמים לעשות תקון חצות בכל יום לאחר חצות היום.

אין נושאין נשים, אפלו מי שעדין לא קנים מצנת פרו ורבו. אכל לעשות שדוכין, אפלו בסעודה, מתר עד ראש-חדש אב. ומראש-חדש ואילך, אף-על-גב דמתר גם כן לעשות שדוכין, מכל מקום אסור לעשות סעודה, אך יכולין לאכל מיני מרקחת וכדומה.

ישראל שפרנסה שלו בכלי זמר, מתר לנגן בבית אינו יהודי בכדי פרנסתו עד ראש-חדש. אכל מראש-חדש עד אחר התענית, אסור.

נוהגין שאין מברכין שהחנינו בימים אלו. ולכן אין קונין ואין לובשין בגד חדש, משום דהיה צריך לברך שהחנינו. ועל פדיון הבן, מברכין שהחנינו, שלא להחמיץ את המצנה.

ועל פרי, יש להקל לברך שהחנינו בשבת, או אפלו בחול, אם לא ימצא פרי זה לאחר תשעה באב.

לא יכו התלמידים או הבנים בימים אלו.

תפילות אפרטה לאוצאי שבת

בתפוזרת הבאה מסתתרים 10 מושגים מהפרשה. הבה נמצא אותם!

נ	ד	ב	צ	ל	פ	ח	ד
ס	נ	י	ר	י	ח	ו	מ
ד	א	ב	י	ה	ו	א	כ
א	פ	נ	ח	ס	ג	ל	י
מ	ב	א	ל	ע	ז	ר	ו
ד	ג	ע	ש	ו	ד	ז	כ
י	פ	ר	ת	ה	ע	מ	ב
נ	י	ה	ש	ו	ע	ר	ד
י	צ	ש	ב	ת	ט	י	ח
מ	ה	ק	ע	מ	ר	מ	ז

לע"נ שולמית בת אברהם, אמא של גליה, שהלכה לעולמה השבוע.

סיפור אפרשת השבוע - ראש השנה

בלב נרגש פתח השמש הזקן את הארון בבית הכנסת הראשי במוסקבה, במטרה להוציא את השופר היחיד של הקהילה ולהכנינו לקראת ראש השנה המתקרב. אולם, כשהוציא את השופר, נחרד לגלות כי השופר סדוק לכל אורכו, ופסול לתקיעה לחלוטין.

השמש הבין את המשמעות: לקהילה היהודית במוסקבה לא תהיה שום אפשרות להביא שופר אחר. בבהלה, רץ השמש לרב העיר, הגאון ר' חיים ברלין, וסיפר לו בצער על מצבו של השופר. מיד נכנס הרב לפעולה. שליחים נשלחו לעיירות מסביב בניסיון לנצל את היומיים שנותרו עד החג, למציאת שופר. אולם, כל הנסיונות לא עלו יפה. ראש השנה הגיע - ושופר אין.

ליל ראש השנה. על פניו של הרב ניתן היה להבחין היטב בצער הגדול שיש לו על הפסד המצווה היקרה. לאחר הסעודה אמר הרב לבני ביתו, כי אם אין ביכולתו השנה לקיים את מצוות שופר, לכל הפחות ישב בלילה וילמד את הלכות תקיעת שופר כולן, כזכר למצוה עצמה. ישב הרב כל ליל ראש השנה, ולמד בעיון רב את כל ההלכות.

בבוקר, התנער הרב ממקומו, ובלב כבד פסע לכיוון בית הכנסת. כשיצא מביתו ראה ברחוב הסמוך לביתו עגלה מקוששת. כשהתקרב לעגלה, הבחין לתדהמתו בשופר תלוי בצידה של העגלה. הוא פנה לעגלון, שנבהל מאוד כשראה את הרב מתעניין בשופר. מסתבר, כי עגלון זה הינו חובב כלי נגינה, ופעם נכנס לבית הכנסת שבמקום מגוריו וגנב משם את השופר. כעת, היה משוכנע כי הרב העומד מולו הוא הרב של אותו בית כנסת ממנו גנב את השופר. לכן, מיד הסיר את השופר ונתן אותו לרב תוך בקשת סליחה.

הרב הנרגש נטל לידיו את השופר ואמר לסובבים :

" אדם חייב לעשות כל שביכולתו לקיים את המצווה. אני, שלא היה ביכולתי לקיים את המצווה, רציתי לכל הפחות להראות לריבונו של עולם את חובתי למצווה על ידי שלמדתי את עניין השופר. בזכות זה, הקדוש ברוך הוא זימן לנו אפשרות לקיים את המצווה בפועל."

אתגר אפרשת

* קיים ניב לשוני ידוע:

"עושה מעשה זמרי ומבקש שכר כפנחס".

מאין לקוח ניב זה?

* מיהן בנות צלפחד?

* מי היה אביהן, ומדוע נפטרה?

* מה ביקשו בנות צלפחד?

* באיזה סדר מוזכרים שמותיהן?

* באיזה מקום בתורה מוזכרים שמותיהם בסדר שונה, ומדוע?

* אלו חגים מוזכרים בפרשת פנחס? פרטו.

סיפור ההמשכים - סיפור חסיד

כוחה של שבת - הרב להמן

ידידי, מר פרינס, היה בעל בית מסחר גדול לשיטחים בעיר הביירה של הולנד, בעיר האג. לאחרונה, בגיל שמונים שנה, הניח מר פרינס את הנהלת בית המסחר בידי בניו הבוגרים, אך עדין עינו פקוהה על הכל.

זה היה בח' רף, בליל שבת, בבית משפחת פרינס. המשפחה הגדולה הסבה סביב שלחן השבת. השלחן היה ערוך בטוב טעם, וכלים נאים ויקרים קשטו אותו. בני הבית כבר הספיקו לטעם ממאכלי השבת, וצילילי זמירות השבת מלאו את הבית.

והנה נכנסה המשפחה, והודיעה, כי פקיד של חצר המלכות רוצה לדבר עם מר פרינס.

- אני מצטער שאני מפריע - אמר הפקיד בהנסו להדר.

- אני בא בשליחותי של הוד מעלתו, הנסיך הנדריק. הוד מעלתו מבקש ממך, מר פרינס, לשלחן לארמון חמשה שטיחים בצורה ובגודל הרשומים כאן. הוד מעלתו זקוק לשיטחים מיד, לקשט האולם לכבוד ההצגה החגיגית שתעברך הלילה בארמון.

מר פרינס לא הסס, ואמר:

- אני מצטער מאוד מאוד, אך אין באפשרותי למלא הערב את רצון הוד מעלתו, הנסיך, כי ליל שבת היום, יום קדוש ליהודים. הוד מעלתו יאלץ להמתין עד מחר בערב, עד צאת השבת.

- האורחים יגיעו לארמון היום; ההצגה תעברך לכבודם הערב... - אמר הפקיד.

מר פרינס התרומם מפסאו ואמר:

- אנו איננו יכולים לעסוק במסחר בשבת. מסור נא להוד מעלתו את צערי העמ'ק.

הפקיד הלך, ושיירת הזמירות שהפסקה התחילה מחדש.

סיפור אפרשת השבוע אכבוד שבת

המייג'ור הבריטי התרווח בכיסאו ליד הנהג, שדהר ברחובותיה השוממים של ירושלים. מאחור ישבו ארבעה שוטרים בריטים נוספים, ומצב רוחם היה מרומם. אמנם ספגו כמה התקפות מארגוני המחתרת של היהודים, ונגרמו להם אבידות בנפש וברכוש. אבל כעת, בעיצומה של השבת, הצליחו להטיל עוצר כללי על תושבי ירושלים. הרחובות הריקים מאדם גרמו להם לתחושת שכרון כוח, והנהג לחץ ביתר שאת על דוושת הגז, לקול צחוקם של השוטרים מאחור. לפתע ראו יהודי מזוקן והדור פנים יוצא לקראתם, מצנפת על ראשו וגלימה לבנה לגופו. היה זה הרב מרדכי שרעבי, שיצא מביתו בדרכו לבית הכנסת. את הכרזת העוצר הכללי לא שמע, מכיוון שהיה שקוע במעשה מרכבה - לימוד קבלה עמוק.

הניידת עצרה לידו בחריקת בלמים. המפקד הוציא מהרכב את ראשו החבוש בכובע משטרתי, והרעים בקולו: "הי יהודי, מה אתה עושה בחוץ?"

הרב הקדוש ננער ממחשבותיו, הביט בתמיהה במפקד הבריטי וביתר נוסעי הרכב המשטרתי וענה בתמימות: "אני בדרכי לבית הכנסת."

המפקד לא קיבל את דבריו, וגער בו על שהוא יוצא לרחוב בעת הטלת עוצר כללי. לאחר מכן דרש מהרב שיעלה על רכבם כדי להובילו לבית המעצר, וליתר הבהרה סימן זאת בידי.

הרב שרעבי נחרד מהרעיון. הוא ניסה לדבר על לבם של הבריטים והסביר להם כי לא שמע את הכרזת העוצר וכי הוא מתכוון לחזור כעת לביתו, אך דבריו נפלו על אוזניים ערלות. המפקד הבריטי רצה דווקא להחמיר עם הרב היהודי הנכבד והדור הפנים, למען יראו כל היהודים וייראו. אחד השוטרים כבל את ידי הרב באזיקים והם הכניסוהו בגסות לרכבם.

המפקד פקד על נהגו לנסוע. הנהג התניע את הרכב. לפתע נשמע קול פיצוץ עז ביותר... כל השוטרים ברכב קפצו ממקומם בחרדה וצעקו בכל כוחם. הם היו בטוחים שמדובר בפצצה שהניחה אחת המחתרות בתא המטען של הרכב. לאחר כמה רגעים של מהומה ואי-ודאות, יצאו השוטרים מרכבם. המפקד ניגש לבדוק את החלק האחורי של הניידת. להפתעתו לא נראה כל סימן לפיצוץ חבלני. אם כן, מנין הגיע קול הפיצוץ הנורא?

הוא המשיך לבדוק את כל חלקי הרכב ולא גילה דבר. אז שם לבו לכך שבאחד מגלגלי הניידת יש תקר. לאחר רגע נוסף הודיע לו הנהג כי גלגל מהצד השני מפוצץ אף הוא. לבסוף נוכחו לדעת, לתדהמתם הרבה, כי גם הגלגלים האחרים מרוקנים לגמרי מאויר...

המפקד הבריטי המנוסה כבר ראה תקלות רבות בימי חייו, אבל דבר כזה לא ראה מעודו. ארבעה גלגלים מנוקרים בבת אחת! מה הסיכוי שגלגל אחד יתפוצץ ללא סיבה כאשר הרכב חונה במקומו? נניח אחד למיליון. ושני גלגלים שיתפוצצו באותו אופן? אחד למיליון בריבוע. על שלושה וארבעה גלגלים שיתפוצצו בו זמנית ללא סיבה נראית לעין, כבר לא היה מסוגל לחשוב. הוא הבין שמדובר באירוע על טבעי, וכי הסיבה האמיתית להתרחשותו היתה לקיחתו בכוח של הרב היהודי ופגיעה ברצונו וכבודו.

המייג'ור הבריטי ניגש לרב שרעבי, ביקש את סליחתו על כל הצער שנגרם לו בשעה האחרונה, סייע לו לרדת מהרכב ואף ברכו לשלום. לאחר מכן הרהר בכך שניידת בריטית נוספת עלולה להתקל ברב היהודי בדרכו לביתו ולנסות לעוצרו, ומי יודע מה יקרה להם אז?

המפקד מיהר בעקבות הרב וביקש ממנו להמתין. אז פקד על שניים משוטריו ללוות את הרב עד שיגיע לביתו בשלום. וכך פסע לאיטו הרב מרדכי שרעבי בסמטאות ירושלים, קדושת השבת נסוכה על פניו, ושני שוטרים בריטים מהלכים משני צידיו.